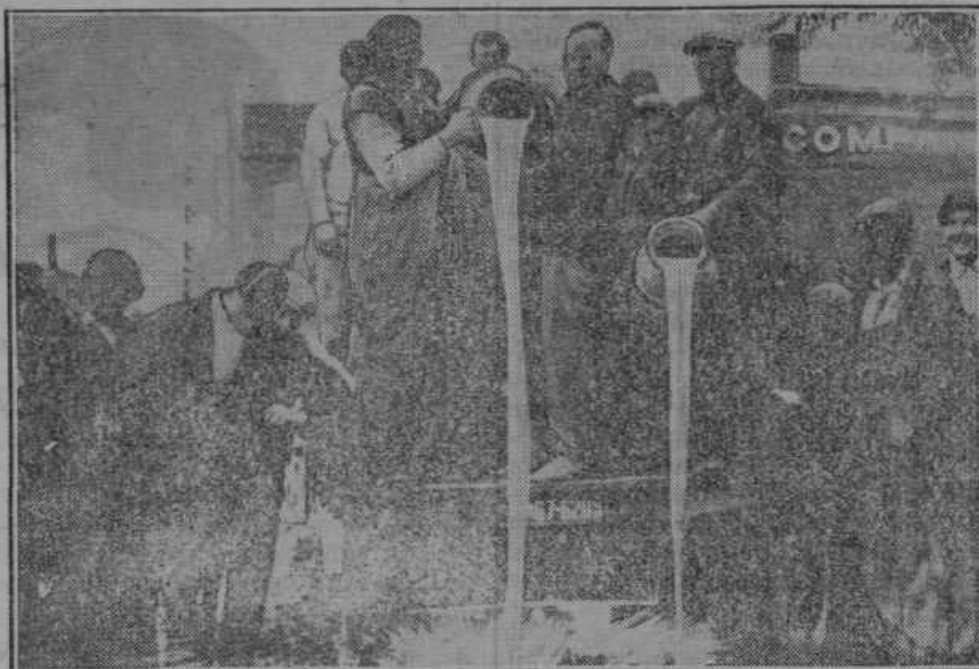

gledal v začudenju, da se mu ni naložila niti ena koščica. Treba še povdariti, da mu je žarel na sredini obraza prav čokast in rdeč nos. Nekdo izmed občinstva mu je po srečno prestani ne-zgodi zaklical: »Dobro, August, še enkrat!« Klic »Dobro, August!« se je širil po cirkusu. Hlevni nadzornik se je moral za nepričakovano ploskanje zahvaliti občinstvu, kar je tudi storil vsled okajenosti s prav nerodnim priklonom. Ta priklon je žel navdušenje vseh gledalcev.

Tom Belling pa v resnici ni bil tako neumen, kakor je zledeal. Drugi večer za tem je nastopil čisto trezen v uniformi, ki mu je bila znatno prevelika. Njegov nastop je obstojal v tem, da je pri delu kolikor mogoče pogostokrat padel, sploh se je obnašal nerodno, prejemal je od tovarišev zaušnice, saj jim je bil zmiraj v napotje. Občinstvo se mu je smejala in ploskalo in vedno zno va je bilo čuti klic: »August!«

Tako zgleda rojstvo smešnega Avguština, ki igra še danes po cirkusih tolikanj važno vlogo.

Tom Belling se je preselil iz Berlina v London, kjer ni žel s svojimi šalami nobenega odobravanja. Zopet se je vrnil v Nemčijo in od tam na Francosko. Svoj smešni nastop je izpopolnjeval z vedno novimi izkušnjami in se po-

Farmerji v Čikagi so proglasili stavko in izlivajo za na trg namenjeno mleko.

vspel tako daleč, da je nastopal v ulogi Avgusta v 11 jezikih. Radi izredne spretnosti v zbijanju šal je bil najboljši plačana cirkuska osebnost in je postal oče družine glumačev, ki so danes raztepeni po celem svetu in na glasu kot najboljši smešničarji.

ček premajhen. Minulo zimo smo pa zvedeli, da g. Josip Pfeifer v Hočah dela iz ročnih brizgaln motorne. Mi hajdi v Hoče pogledat. Pa res dobra iznajdba. G. Pfeifer montira motorje na ročne brizgalne, tako da se tudi ročni pogon lahko uporabi, če bi imel motor muhe. Zato je pa treba dosti manj denarja kot za kako novo motorko, ki pa še povrh rada včasih odpove. Navedeno nedeljo je bila slovesna blagoslovitev brizgalne ob navzočnosti devetih sosednih gasilnih društev z dvema gasilskima zastavama. Ob pol devetih je domače gasilno društvo v paradi na čelu z godbo odkorakalo na ščavniški most in sprejelo sosedna gasilna društva. Ob pol desetih so vsa društva odkorakala v župnijsko cerkev k sv. maši. To vam je bil lep pogled: cerkev malodane polna gasilskih uniform. Po sv. maši smo odkorakali h gasilskemu domu, kjer je g. župnik v ljubem domačem jeziku blagoslovil brizgalno. Kumevali sta gospe Marija Dunaj in Marija Ribič, obe naši vaščanki, ki sta v izdatni meri pripomogli, da se je ta naš praznik izvršil tako nad vse pričakovano lepo. Po blagoslovitvi je g. načelnik Franc Vunderl pozdra-

Fram. Dne 3. t. m. je umrla Angela Brezovšek. Ze v 23. letu je postala žrtve neizprosne jetike. Bila je jako verna ter je vdanu prenašala bolezen. Naj sedaj pri Bogu uživa plačilo za trpljenje ter prosi za tolažbo svojim domačim, posebno potrtemu Ivanu, s katerim je le tri leta živela v srečnem zakonu.

Cezanjevc pri Ljutomeru. Pa se je zamajala naša sicer tiha vasica v nedeljo dne 24. septembra ter se zazibala, ko je ljutomerska godba zaigrala zjutraj pri našem gasilskem domu pod spretnim vodstvom g. kapelnika F. Zacheria. Naše gasilno društvo je že nekaj let sem stremelo za tem, da si nabavi motorno brizgalno, ali kaj, ko je pa bil zbran kapital-

Sv. Jurij v Slov. goricah. V naših krajih je bila letina še precej povoljna, ker ni bilo izrednih vremenskih uim, moramo zaznamovati le eno večjo dne 20. avgusta. Takrat je med silnim viharjem ponekod padala tudi toča. — Položili smo k večnemu počitku dobro in res skrbno mater na Malni Elizabeto Pivec v starosti 78 let. Blagopokojna je preživela 50 let zakonskega življenja. Za vsa dobra dela prejmi plačilo od Gospoda, katerega si večkrat poželela v svoji težki bolezni.

»Saj vedno laže!«

»Le dalje!«

»Nato je Tonče hotel oditi in je rekel, da gre po denar, da ima hranilno knjižico. Tedaj je kar naenkrat rekla stara, da mora prinesiti tri tisočake. Nato sta se stara in Tonče zelo prepirala. Bianka pa se je le smejala, pela in govorila: »V mestu je lepo.« Nato je Tonče dejal, da bo prinesel denar, in je odšel.«

»In kaj se je zgodilo potem?«

»Potem sem zopet zaspal.«

»Zdi se, da vam je Bog blagoslovil spanje, Grčar. Kdaj pa ste se zopet zbudili?«

»Ne vem, kdaj je bilo to. Stara je sama sedela z Bianko in je rekla: »Če Tonče zopet pride, bova najprej vzeli denar, potem pa mu reci, da te mora v kratkem vzeti. Sicer da pojdeš v mesto!« Bianka pa je rekla, da ji za žago nič ni. Toda vzame naj jo le. Nad vsemi bo v vasi, ki sedaj tako prevzetno gledajo nanjo. In počela bo, kar bo hotela.«

Grčar je zopet legel na hrbet,

»Dalje, Grčar, dalje! Vse moramo vedeti; sicer ne pridete iz zapora.«

»Zebe me zopet!«

»Da, če hočete na toplo, pripovedujte hitreje!«

»Hitreje? Kaj pa naj rečem? Prišel je Tonče in prinesel denar.«

»Koliko?«

»Tega ne vem. Bil je papirnat denar. Šteli so in rekli: prav.«

»Kdo je preštel?«

»Stara in pa Bianka.«

»In Tonče?«

»On je sedel najprej čisto tiho. Naenkrat pa se je začel cmeriti. Dejal je: sedaj je okradel svojega očeta in kaj bo z njim, če pride na dan? Saj je bil vendar vojak in narednik, sedaj pa je postal tak malopridnež in zločinec. Nato je začel zelo jokati zaradi tega, kar je storil.«

»Kaj pa sta oni dve rekli?«

»Stara je dejala: Vsak človek mora vedeti, kaj hoče; in Tonče ima v črtah na roki tako zapisano in tudi v svojih kartah, da to mora priti. Bianka pa je rekla: Tonče je mevža. Takega cme-

nost iznajdbe in pričeli kar na veliko z izdelovanjem kovinastih peres, ki so tičala v lesenih držajih. Izdelovanje peres po Bürgerjevem načinu je vr-glo tekom par let Angležem težke milijone; pravi in prvotni iznajditelj pa je po Königsbergu na starost beračil — mesto da bi bil milijonar!

Najdražja prese-litev.

Pred tedni je sklenila njujorška banka, da se bo preselila. Težava pri preselitvi je bila, kako najbolj varno prepeljati gotovino in vrednostne papirje v znesku 170 milijard Din. Posebni strokovnjaki so napravili na-

vil vse gasilce in goste. Nato je g. župnik imel slavnosten govor, ki je navzočim segal globoko v arca. Poleg tega so govorili: načelnik gasilske župe ljutomerske g. Kuharič, kumica gospa Mari. Ribič in nazadnje naš starosta, častni član in kapelnik ljutomerske godbe g. F. Zacherl. V svojem govoru se je spominjal mladih let, ko je kot mlad učitelj in reden član našega društva reševal imetek bližnjega. Popoldne je bila vaja našega društva s kombinirano brizgalno, da pokažemo ljudstvu, kaj ta naša brizgalna zmore. Potem se je vršila na dvorišču g. Dunaja tombola in ljudska veselica, ki je dobro uspela.

Konjice. V dnevih od 22. do 24. septembra se je tukaj vršila proslava Kristusove smrti. Udeležili so se obletnice vsi zavedni katoličani konjske in tudi drugih župnij. V petek dne 22. septembra so naše matere potrdile svojo zvestobo do Odrašenika s tem, da so pobožno prejele sv. zakramente. Sobota je bila določena za dekleta, ki so se kot bodoče matere in gospodinje odločile živeti po Njegovih naukih. Zvečer pa se je velika množica vernikov udeležila procesije s svečami. Raz razgledne skale pa je pozno v noč naznanjal goreči križ nedeljska opravila. V nedeljo pa se je armada mož in fantov izkazala za vojake Kristusove. Popoldne pa se je dolga marijanska procesija pod vodstvom vlč. g. kanonika Časla iz Maribora in ml. g. arhidiakona Tovornika razvila. Po procesiji je govoril ljudem, ki so napolnili vsak prostorček, da ni bilo skoro mogoče dihati, o Marijini ljubezni do nas. Pred slovesnimi lavretanskimi litanijami je bilo okoli 80 otrok sprejetih v Marijin vrtec. Kanoniku Časlu za poset in trud, arhidiakonu za izvršitev prelepih slavnosti, vsem materam in očetom za skrb pri vzgoji otrok ter vsem, ki so se potrudili povzdigniti božje ime, najlepša hvala.

Vitanje. Tužno vest so nam naznanili zvonovi naših cerkva, da nas je dne 22. septembra v 76. letu svoje starosti za vedno zapustila obče spoštovana gospa Marija Poklič, po domače Mežnarjeva mama. Z njo je legla v grob ena izmed onih slovenskih mater, ki je vzorno krščansko živela ter po krščanskih načelih vzgojila svojo družino. V njeni hiši je bil največji družinski prijatelj »Slovenski gospodar«, kateri obiskuje njeno družino nepretrgoma nad 40 let in bo tudi najboljši prija-

telj še v nadalje pri njenih naslednikih. Leta 1902 ji je umrl mož, ki je bil organist in tajnik posojilnice v Vitanju. Zapustil ji je nepreskrbljene otroke, a ona ni omahovala, ampak v zaupanju v Vsemogočnega je vztrajala in tako oskrbela svoje otroke. Delo svojega očeta nadaljuje sin Lojze kot organist in obč. tajnik; ostali bratje in sestra pa vneto sodelujejo kot cerkveni pevci, med katerimi je bila nekdanj tudi rajna. Zadnja leta so ji začele moči popuščati in slutila je, da bo konec njene zemeljskega potovanja. V petek je še sprejela sv. popotnico in kmalu nato se je preselila njena duša k Njemu, ki je naše upanje. Njeno priljubljenost in splošno spoštovanje je pokazal pogreb, ki se je vršil v nedeljo ob treh popoldne. Kljub velikemu naliivu je bila zbrana velika množica, da skaže poslednjo čast dragi Mežnarjevi mami. Pogrebne svečanosti je opravil č. g. Josip Skvarč, župnik iz Skomarja, ob spremstvu domačega č. g. župnika J. Musija. Ob odprtem grobu je spregovoril č. g. župnik Josip Skvarč v srce segajoče besede ter stavil bodočim rodovom rajno kot vzor verne in zavedne slovenske žene in matere. Pevski zbor v Vitanju, pomnožen s pevci iz Zreč in Konjic, je pod vodstvom g. Lojzeta Križnika zapel pred hišo žalosti in ob odprtem grobu ganljivo žalostinki. Vzorni slovenski materi blag spomin! Ostalim naše sožalje!

Škofjavan. Že zadnjič smo Vam, cenjeni g. urednik, potožili svoje križe in težave in posebno svoje dolge. No, danes je že v modi biti dolžan, saj so dolžni tudi bogataši in celo države. Tudi naša občina je precej dolžna, čeravno imamo visoke doklade. Sedaj pa še ta voda. Odnesele je brv v Vojniku, izpodjedla in poškodovala razne mostove, samo eno nam je pustila v miru: naše dolge. Pač pa bi bila brez škode odnesla tisto gnojšče pred občinsko hišo, kar pač ne služi v okras naših vasi. Če ne bo drugače, bomo morali ustanoviti olupševalno društvo, ali pa prirediti cvetlični dan v svrhu olupšave naše občinske hiše. — Letina je pri nas srednja, le koruze ni veliko. Bomo morali pa spet na občino po njo, samo če bo kaj cenejša, kot je bila letos. Slišali smo, da jo je ceneje dobil, kdor jo je več vkup vzel. Seveda, za reveža pač nikjer ni mesta.

Zemljiška knjiga — najvažnejši zapiski.

V koledarju »Slov. gospodarja« bomo letos članek, ki je bil že zdavnaj potreben našemu ljudstvu, to je temeljit in popolen pouk o zemljiški knjigi. Pisatelj je jurist, ki ima stalno s tem opraviti, zato je zbral vse podatke tako, da so točni in zanesljivi. V članku dobimo zadostna pojasnila o sledečem?

Kaj pomeni in kako izgleda zemljiška knjiga, kako se vršijo razni vpisi, vrstni red vpisov, izbris starih terjatev, zemljeknjižne delitve, pozivno postopanje, kolekovanje, zadolžnice, izbrisne pobótnice, prednostna izjava, za znamba, kupna pogodba celega zemljišča, zemljeknjižni predlog, izbrisno dovoljenje, kupna pogodba za eno parcelo, služnostna (servitutna) pogodba itd. vse je pojasnjeno in na zgledih pokazano ter so formularji za tozadevne vloge naznačeni.

Izpisek iz zemljiške knjige je eden glavnih listin v naših domovih. Poleg tega bo sedaj tudi ta koledar stalno navodilo, kako in kaj je napraviti v vseh raznih slučajih, ki se tičejo zemljiške knjige. Članek je obsežen in če bi izšel posebej v knjižici, bi skoro toliko stal, kot stane celotni koledar. Za to ne zamudite pravočasno naročiti koledar »Slovenskega gospodarja« za leto 1934. Pišite

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Škofjavan. Težko je živeti dandanes na svetu. Dvakrat težko, če prihajajo nad človeka nesreče. No, tudi nam ni prizanesla zadnja povedenja. Škoda, ki jo je povzročila narasla voda, gre v stotisoče. Posebno čudo je nova struga, katero je napravila voda, ki prihaja iz Arclina in Petelinjeka in gre proti Škofjavi. Ta voda izpodjeda sedaj drevesa

črte za preselitev, ki je trajala tri tedne in je bila dosedaj v zgodovini najdražja. Nobeden od Njujorčanov ni zapazil ni, kedo in kaj spreminja svoje bivališče. Pripravljenih je bilo 15 oklopnih avtomobilov, da bi bila podana varnost napram napadom. Petnajet oklopnikov se je moralo ponovno podati v stare poslovne prostore, kjer so jih znova natovorili. Šlo je v tem slučaju za 65 avtomobilnih tovorov. Znano je namreč, da ni nikjer na svetu tako pretkanih banditov, kakor ravno v Zedinjenih ameriških državah. Glede napadalcev je bil vsak oklopnik avto osiguran s štiri-

ravca še mara ne. Ji je pa Golobov že ljubši. Ta se ne cmeri in ima veliko denarja. In stara je dejala: Da, da, hčerka, čisto prav imaš! — Tedaj se Tonče ni več kisal in je rekel, da bo vse storil, in je prosjačil, naj bo Bianka dobra z njim.

»Prava hudiča sta, ti dve ženski,« je rekel Boltežar; »pripovedujte le dalje, Grčar!«

»Stara je dejala: Tonče naj si ne žene vsega tako k srcu, rajši naj pije malo žganja. Postavili sta predenj steklenico, v kateri je bilo še dobro četrtino žganja. Tedaj pa sem jaz vstal in rekel: To je moje žganje!«

»Aha!« je rekel Boltežar, »če gre za žganje, ste takoj budni.«

»Da! Moje žganje je bilo; zaslužil sem si ga, ker sem cepil drva pri gospodu Hubertu.«

»Že prav, Grčar! Kaj pa so oni trije rekli, ko ste vstali?«

»Rekli so: Ali je mogoče prisluškoval? Jaz pa sem se potajil. Vprašal sem Tončeta, česa išče pri nas. Rekel je, da je prišel na obisk, naj mu le prepustim žganje, sam pa naj grem po novo steklenico. In izpil je moje žganje in mi položil deset

dinarjev na mizo. Rekel je, naj grem k »Grozdu« in naj si kupim drugega žganja. Takoj sem si mislil, da se me hočejo iznebiti; vendar sem se delal, kakor da res hočem k »Grozdu«. Vzel sem steklenico in deset dinarjev in zaloputnil v veži z vrati. Toda vendar sem hotel videti, kaj bodo počeli, pa sem se skril na svisli; od tam skozi špranjo lahko vidiš v sobo, ker je razsvetljena.«

»Seveda, Grčar! Kaj pa ste videli?«

»Tonče je kar naprej tiščal v Bianco, ona pa se je branila, in potem je rekel, da jo že vzame, da pa oče ne pusti. Nato je Bianka dejala, naj gre po ves denar domov in naj zbeži z njo v mesto. Toda Tonče tega ni hotel storiti. Rekel je, da ne more od doma, da se mu je pri vojaki vedno tožilo po domu, da je s srcem priklenjen na te stare hiše. Nato sta se sprla. Tonče je venomer prosjačil, naj bo dobra z njim, Bianka pa ni hotela. Nato je Bianka rekla: Oče bo tistih deset dinarjev sam zapil v gostilni, nato pa obležal v snegu. Pogledala bom, kje je. Tonče ji je branil od doma, ona pa je rekla, da se popelje na sankah v vas in da se takoj vrne. Nato je odšla, Tonče

in razna poslopja in celo hiša g. župana je v veliki nevarnosti. Tu bi bila na mestu takojšnja pomoč! — Nekateri vremenoslovci pa pravijo, da bo v kratkem, menda okrog 15. oktobra, še večja povodenj, in opozarjajo ljudi, naj se dobro pripravijo. Bog ve, kaj še vse čaka nas uboge Škofjevaščane.

Braslovče. Prestavljen je iz Braslovč v Marijo Reko vrla krščanska učiteljica gospođa. Klančnik, ki je učila v tukajšnji šoli že par 10 let braslovške otroke v veliko zadovoljnost vseh staršev. Želimo ji v novem mestu obilo uspeha.

Nameščenci, nameščenke!

Volite dne 22. oktobra listo Društva združenih zasebnih in trgovskih nameščencev za Slovenijo, ki je že potrjena. Uradni glavni volilni odbor je določil naši listi

zelene glasovnice.

Med kandidati je iz Slovenske Štajerske znana osebnost bivši poslanec g. **Franjo Žebot** in med namestniki na prvem mestu pa g. **dr. Fran Vatovec**, urednik »Slovenca« v Mariboru.

Boj na koralnem rtu.

Pred otokom je bila zasidrana njegova jahta (lahka in hitra manjša ladja). Posadka, katero so tvorili Fidiš otokani (otoki v Tihem Oceanu), se je bila napotila v vasi in že se je razlegalo radostno bobnanje domačinov do nas. Sedeli smo na verandi naše hiše in smo slavili našega gosta. Proslavljali smo tujca iz dvojnega vzroka: ker je obisk na našem otoku redkost, drugič, ker je rešil življenje našemu mlademu Mariku.

»Mnogo govorite za prazen nič«, je povzel besedo tujec. »Kar sem storil jaz, bi bil tudi vsakdo drug. Nisem junak, ki zasluži proslavo. 20 let živim po vodah Tihega Oceana in zgodba, katero vam bom sedajle zaupal, sega tudi do-

brih 20 let nazaj. Mogoče je ta ali oni izmed vas poznal starega Jakoba Adama, ali pa je vsaj slišal o njem. Stari Jakob je posedal čoln, s katerim je obiskoval iz Paperte na francoskem Tahiti ostale manjše otoke. Bil je lastnik dveh plantaž in čedne hiše. Ženo je imel ter dva otroka, fanta in deklico. Zaupavam vse bolj na široko, da boste uvideli, kako je posedal vse, kar mu je napravljalo življenje dragoceno.

Na eno izmed svojih potovanj je vzel Jakob seboj mladega zdravnika Henrika, ki se je mudil na Fidiš otokih, da bi proučil tamošnje strašne bolezni. Jakob in Henrik sta postala na pomorski vožnji prav dobra prijatelja. Obiskala sta več otokov in sta se prepričala na lastne oči, kako grozovito da gospodarijo med tamošnjimi domačini iz Evrope uvoženi grehi in nalezljive, ostudne bolezni. Henrik je uvidel, da bo imel po teh nesrečnih otokih dovolj naporenega zdravniškega dela za celo življenje.

Nekoč sta se odpeljala omenjena prijatelja ribit. Zalotil ju je daleč na odprtem morju silovit vihar — takozvani ciklon, ki se je igral s čolnom in telovadil z njim po strahotno visokih in globokih valovih. Še le tedaj, ko je po neskončno dolgi noči posinila jutrajna zarja, sta videla ribiča, kako ju tira morski tok proti povsem neznani koplini, ob kateri se je raztreščil njun čoln.

Suha zemlja je bila le koraljni rt. Ni bilo na otočju ne pitne vode, ne rastlin in nikakega zavetišča pred solncem. Pa nekoliko dalje proč od pustega rta je bil videti s palmami poraščen otok, ki je bil sigurno tudi obljuden. Plavač ni imel od rta do rodovitnega otoka več nego dobrih 300 m.

Ko sta se brodomca nekoliko odpeljala na puščabnem otoku, sta se podala k morju, da bi preplavala morsko ožino med puščavo in rajem. Že se je hotel Henrik pognati v valove, kar ga je zadržal prijatelj. Po kristalno čisti

vodi ožine je plaval ogromen, rjavkast morski volk.

Sklenila sta, da bosta počakala, dokler najnevarnejše morsko strašilo ne bo odplavalo. Pretekla je ena, dve, tri ure. Neznosno je žgalo solnce z brezoblačnega neba. Otočec se je razgrel li ki kak štedilnik. Zrak se je tresel od presilne vročine. Že samo dihanje je povzročalo bolečine. Pot jima je zalival telesa in vsled tega ju je pričela mrcvariti žeja. Nikjer nobene sence. Orjaška riba je patrulirala neprenehoma gor in dol.

»Čaka na naju«, je spregovoril Jakob, potegnil iz žepa karte in pozval tovariša na igro. Zdravnik Henrik je bil mnenja, »v par urah bova glede telesnih moči tolikanj izmозgana, da bo nama onemogočeno plavanje, četudi bi se pošast umaknila.«

»Morski volk naju sploh ne bo pustil iz vidika«, je pojasnjeval Jakob. »Dvoje nama še preostane: ali pogineva oba na rtu, ali enega požre morski volk in drugi pa srečno preplava ožino.« Zdravnik je razumel. Jakob je nadaljeval: »Tebi se še smehlja in te vabi življenje. Povrh še moraš izpolniti kot zdravnik veliko ter važno življensko nalogo. Jaz že imam pravzaprav življenje za seboj. Moja družina je preskrbljena.« Henrik je ugovarjal. Sklenila sta, da bosta za-devo izžrebala.

Jakob je zmešal karte in jih razdelil. »Za vsakega štiri karte. Kateri dobi slabši list, skoči kolikor mogoče daleč z rta v morje, da zvabi za seboj morskega volka, med tem odplava drugi na otok.«

Jakob je pokazal oddeljene mu karte: asa in 3 dame.

»Prokleti goljuf!« ga je nahrulil Henrik. »Kaj takega sem moral vedeti naprej brez kart!«

Skušal je pograbit Jakob za vrat, a ta ga je pobil s pestjo na tla. Zdravnik se je zopet zavedel. Jakob je že stal slečen ob morju in pripravljen, da se ponudi morskemu volku v žrelo. Zaklical je še Henriku: »Tako za menoj

pa je s staro ostal sam. Naenkrat ga je zopet popadel jok in rekel je: »Oh, ko bi vedela to moja mati!« Tedaj se mu je stara začela posmehovati; pa ni nič pomagalo. Tekal je sem in tja po sobi. Tedaj je rekla stara: »No, saj Bianka tudi ni tako neumna; morebiti se je peljala sedaj doli k Golobovemu in ga je šla vprašat, kaj naj stori.« Tedaj je Tonče na glas zatulil: »Potem jo ubijem! Potem jo ubijem!« In je odšel in zaloputnil vrata za seboj, da je zahreščala vsa hiša. Jaz sem bil v velikem strahu. Mislil sem si, če me moja stara najde na svisljih, je po meni. Že dvakrat mi je nekaj prilila v kavo; toda duhal sem in je nisem pil. Hitro sem se zaril v seno. Le enkrat še sem pogledal v sobo. Stara je sedela pri mizi in razkladala karte. Pri tem opravi se je enkrat na glas zasmejala. Nato se je ogrnila z ruto in poiskala svetilnico. Prižgala je luč, pa jo takoj zopet upihnila. Svetilnico je pustila na mizi; vžigalice pa, to sem videl, je vteknila v žep. Nato je odšla in je tiho zaprla večna vrata za seboj. Tedaj sem jaz zlezal s svislji in sem preiskal hišo. Nikogar ni bilo več v njej. Nisem vedel, kaj naj storim;

tedaj sem legel v posteljo. Toda zaspati nisem mogel več. Nato je prišlo neurje. Mislil sem si: sedaj že prideta domov. Toda nobene ni bilo od nikoder. Naenkrat je začelo biti plat zvona. Pogledal sem skozi okno. V vasi je gorelo. Hitro sem se oblekel in dirjal v vas. Videl sem, da gori žaga. In naletel sem na svojo staro; slonela je pri tisti veliki brezi na robu gozda in govorila: »To je prav! To je prav!« Tekel sem navzdol, ona je tekla za menoj, nato pa so me zaprli.

Do sem je pripovedoval stari Grčar, ne gladko in po vrsti, ampak je čestokrat mečkal, čestokrat sva mu segala v besedo in ga vzpodbujala, naj dalajuje.

Dalje sledi.

Katoliška mladina vseh šol — čitaj

„Nedeljo“!

Bodi zavedno-katoliška že v svojih nežnih mladih letih!

rimi strojnimi puškami in je imelo spremno osebje seboj plinske maske, da bi kedo ne presenetil avtomobila s kako plinsko bombo. Posebno nevarnih ulic so se izognili pri prevozu. Na najvažnejših križiščih je najela hanka sobe. Na oknih teh sob so prežali na morebitne tolovaje ostri strelci. Oklopne avtomobile so spremljali navadni, v katerih so se vozili detektivi. Prevoz omenjene banke je stal 12 milijard Din in je bilo zaposlenih 1246 oseb.

Zahtevajte povsod »Slov gospodarja«